

Veto

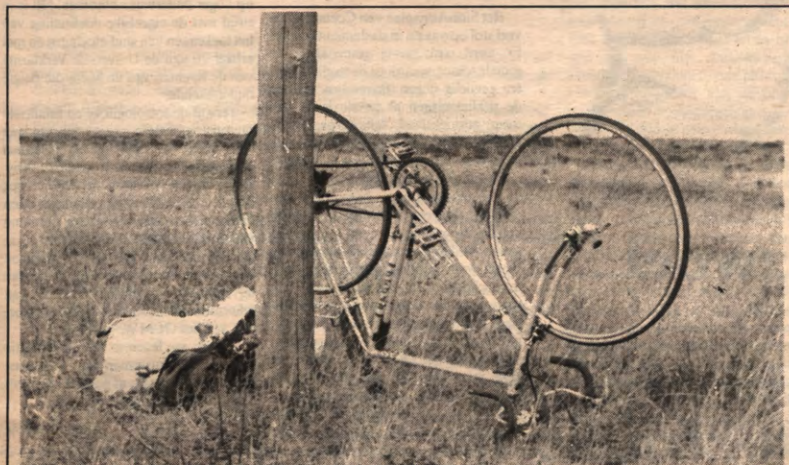
Veto bestelde deze week met een bibliotheek te beginnen. Uit ons onderzoek bleek dat aan de KUL een aantal fundamentele werken ontbreken, zoals: 'Het doorzettingsvermogen van een verguisd politikus. Een openhartige biografie van Daniël Coens', opgetekend door F. Gouthart, s.j. en 'Lesbiennes aan een Katholieke Universiteit', een sociologisch onderzoek van Maartje Latmeyer. Raadplegen op de middenpagina's.

Eigenlijk vormen alle Veto's samen een aparte bibliotheek. Voor ons betekent de universiteit immers voornamelijk het geestelijk realiseren van de liefde. Er zijn jongetjes en meisjes die elkaar achterna zitten, en die nog dromen van de liefde. Dat is zowat de enige lijn die door Veto loopt; voor de rest krijg je de indruk van een varietee-voorstelling. Zo is een prof geen prof, maar een fotokopieerapparaat en de student wordt een vulpen. Op pagina 2.

Desondanks zeggen onze zoekertjes altijd: beter een garnaal in de hand dan 300 in de saus. Maar ondertussen pleit de Kobbé onschuldig omdat alles aan alcohol te wijten is. Daarbij, hij heeft nooit graag mosselen gegeten. Jaja, eerst zien en dan geloven, geen woorden maar daden, tiert de goede fee Eva. Fab, rukken is een... maar potten met twee! Heila G., ge snap het echt niet, he? Beeke. Verdomme, weer geen plaats voor al dat gezwam, op p. 7.

Maar wie zich aan zulke fitnesses van het taalgebruik stoort, is een kniesoor. De hele zoekertjesrubriek lang wordt er een afschuwelijk geradbraakt taalje gesproken, maar dat stoort de kontakten tussen de verschillende nationaliteiten helemaal niet. Trouwens, over talenkennis gesproken, het Nederlands van onze sportverslaggever in zijn artikel over het Llist is ook niet altijd even vlekkeloos. U leest toch ook pagina 6?

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVENSE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 17, 1990-1991, NUMMER 23, MAANDAG 11 MAART 1991

RELLEN - Loko blijft zich verzetten tegen het dekreet van Onderwijsminister Coens. De versie die tegenwoordig voorligt komt nog steeds niet tegemoet aan een aantal verzuchtingen van de Leuvense studentenbeweging. Loko eist een wettelijke regeling inzake studenteninspraak en een zelfde inschrijvingsgeld voor alle universiteiten. Verder blijft Loko zich verzetten tegen de politieke koehandel die geleid heeft tot de universitaire expansie en vraagt het dat het democratiserende effect van de regionale uitbouw van het universitaire onderwijs wordt onderzocht. Tenslotte kan de studentenbeweging zich niet akkoord verklaren met de voorgestelde gedeeltelijk forfaitaire betoelaging van de universiteiten. Dergelijke financiering opent immers de poort naar een Numerus Clausus. Om die eisen kracht bij te zetten wil men dan ook opnieuw op straat komen. Volgende donderdag, 14 maart gaat er onder het motto 'Het dekreet in goede banen' een fietsmanifestatie door. De deelnemers verzamelen - met de fiets - aan de fakulteiten en komen om 16.30 u samen op het Ladeuzeplein. Daar start de tocht die doorheen Leuvens pittoreske binnenstad naar het verre Heverlee leidt, en vandaar in een wijde boog weer naar het centrum. De eindstreep is om evidente redenen op de Oude Markt getrokken. Kunnen we nog wat nakletsen. (foto Hielke Grootendorst)

Over kottaksen, terrasjes en een evenementenhal Studenten betalen mee voor Leuvense prestige-projecten

De financiële toestand van de stad Leuven is op het eerste gezicht niet zo onrustwekkend als die van de grootste Belgische steden. Toch zoeken de lokale bewindslieden koortsachtig allerlei manieren om de inkomsten van de stad gevoelig te verhogen. De plannen voor een verdubbeling van de stadstaks op verhuurde kamers en studio's passen in die strategie. Van waar komt die geilheid waarmee het rooms-blauwe schepencollege de ontvangsten binnenrijft?

Toen het college van burgemeester en schepenen zijn ontwerp van begroting voor 1991 bekend maakte, zat het er bij de oppositie (SP, VU en Agalev) bovenarms op. De ploeg van burgemeester Vansina had er immers - voor de zoveelste opeenvolgende keer - voor gekozen om haar begroting in evenwicht te brengen door een resolute verhoging van de belastingsdruk. In 1991 zouden de ontvangsten uit allerlei vormen van heffingen met zo maar even 200 miljoen moeten toenemen. Dit betekent een verhoging van 15,6% ten opzichte van het voorgaande jaar. Daarmee is de belastingsdruk op de totale Leuvense bevolking in tien jaar tijd gewoon verdubbeld: van 700 miljoen in 1982 naar 1.400 miljoen in 1991.

Voorheffing

De bijkomende inkomsten moeten vooral komen uit drie soorten heffingen. Vooreerst hoopt schepenen van financien Wouters 70 miljoen ekstra te halen uit een verhoging van de opcentiemen op de onroerende voorheffing. Opcentiemen zijn de extra heffingen die een gemeente

kan innen bovenop de belastingen die door de Staat geheven worden. Voor 1991 zijn de opcentiemen in Leuven bepaald op 1350. Dit betekent dat de Leuvenaars bovenop elke frank die hij aan de Staat betaalt als voorheffing op zijn onroerende goederen er bovendien 13,5 moet betalen aan de stad Leuven. Een tweede grote bron van inkomsten voor de gemeenten zijn de aanvullende heffingen op de personenbelasting. Ook hier hoopt het schepencollege 70 miljoen extra te kunnen binnenrijven.

Het Leuvense stadsbestuur blinkt de laatste jaren uit in het verzinnen van allerlei vormen van kleinere belastingen naast de traditioneel belangrijke bronnen van inkomsten. Zo schudde ze dit jaar een gloednieuwe belasting op lichtreklames en uithangborden uit haar mouw en verviervoudigde ze de heffingen op 'het plaatsen van terrasjes'. De verdubbeling van de kamertaks past perfect in diezelfde strategie. In Leuven is er uiteraard een enorme kamermarkt, die nog steeds uitbreiding neemt. Deze aangroei van het aantal huurders van kamers levert voor de stad echter relatief weinig op.

Ten eerste zijn er heel wat misbruiken waarbij de verhuurders alles in het werk stellen om nieuwe akkommodatie geheim te houden. Ten tweede brengen de huurders, meestal studenten, de gemeente veel minder op dan de gemiddelde inwoner. Het Vlaamse gemeentefonds, dat instaat voor een gedeelte van de financiering van de gemeenten, beschouwt de studenten immers niet als volwaardige inwoners van een gemeente: slechts een bepaald percentage komt voor subsidiëring in aanmerking. Dit aandeel werd vorig jaar van 20% naar 5% teruggeschoefd. Voor Leuven betekende dat meteen 25 miljoen minder ontvangsten. De verhoging van de taks op kamers kan dan ook gezien worden als een directe compensatie voor dit verlies.

Al die belastingsverhogingen zijn niet aan de oppositiepartijen besteed. Zij vinden dat de meerderheid bij het opstellen van de begroting met een aantal factoren bewust geen rekening gehouden heeft. Door de recente invoering van een indeksering van de kadastrale inkomens zouden de inkomsten uit opcentiemen vanzelf stijgen met 35 miljoen. Daarnaast moet Leuven nog 53

vervolg op p.3 ▶

Debatten, zingen en kwissen
over kamertekort

Tema-avond over huisvesting

Op dinsdag 12 maart organiseert Studentenvoorzorgingen samen met Sociale Raad en de Universitaire Parochie 'Kot(in)zicht', een tema-avond rond de actuele kamermarktsituatie. De bedoeling is op een ludieke manier de studenten bewust te maken van de problemen die de huisvesting in een studentenstad karakteriseren: de nieuwe lichte kotbazen, de veel te hoge huurprijzen en vooral het recente kamertekort. Op de tema-avond wordt de kamermarkt doorgelicht, maar ook andere aspecten van het kotleven, zoals de keuze van een kamer en het leven in een gemeenschapshuis komen aan bod. Verder wordt aandacht besteed aan de pendelaars, een groep die in de huisvestingsproblematiek wel eens uit het oog wordt verloren.

De interesse voor de huisvestingsituatie is niet nieuw. Twee jaar geleden richtte de Raad voor Studentenvoorzorgingen van de KU Leuven de 'Tofste kot'-actie in, terwijl dit jaar een sensibiliseringsactie rond veiligheid op kot werd opgezet. Dit academiejaar is het probleem van de huisvesting echter ook bij de studenten gaan leven. De stijgende huurprijzen, het twaalf maandenkontraakt en de onlangs aangekondigde kottaksverhoging hebben de studenten doen inzien dat op kot zitten binnenkort misschien geen vanzelfsprekende zaak meer is. Door het feit dat sommige studenten in de toekomst misschien een prijsverhoging van vijftienderd frank (per maand) of meer zullen moeten betalen, plus de ekstra kosten die steeds meer kotbazen aanrekenen, komt de huisvesting aan de universiteit serieus op de helling te staan.

Om op een adequate manier te kunnen reageren op de bestaande malaise, verspreide Sociale Raad half november haar *kotfiches*. Die fiches zijn een soort profielkaarten van de koten, die ondermeer een beeld moeten geven van de prijs-kwaliteit verhouding, het soort kontrakt waarmee gewerkt wordt en eventuele misbruiken (studenten mochten naar hartelust opmerkingen over hun kotbas formulieren). De bedoeling is met die gegevens een brochure samen te stellen, een soort zwartboek dat naast informatie over wonen op kot ook de voornaamste klachten en een aantal 'straffe verhalen' weergeeft, evenals een benaderende appreciatie van de onderzochte koten.

Deze en andere problemen komen dinsdagavond in Alma 2 aan bod. Zo wordt bijvoorbeeld de steeds groeiende

vervolg op p.3 ▶

Deze week op de middenpagina's: deel twee van de biblioteeksaga. (Foto Hielke Grootendorst)

Leer typen in 2 dagen

Met succes getest
door 40 studenten
Zie pagina 2.

advertentie

Het Gebroed in de Stadsschouwburg
Zomernachten zijn zwoel

Hugo Claus moet hard werken om aan de kost te komen. Zo heeft hij stilaan alle belangrijke toneelstukken van Shakespeare naar zijn pen gezet, onder andere ook 'A Midsummernight's Dream'. Een paar jaar geleden regisseerde Jan Declair een aantal laatstjaars-studenten van Studio Herman Teirlinck in een werkvoorstelling onder de titel 'Zomernacht'. Uit die samenwerking groeide het losse gezelschap Het Gebroed, dat ook al 'Mijnzoetje Junior' van Pjeroo Roobjee op de planken bracht. Met dezelfde groep doet hij nu 'Zomernacht' van Claus over. Het blijft dus in de familie, deze week op bezoek in Leuven.

Jan Declair heeft nogal wat bewondering voor het werk van Claus. In het Parool zegt hij daarover: "Ach, Shakespeare heeft niet meer nodig dan wat acteurs, het is allemaal zo evident. Je zet er een lichte op, hoewel zelfs dat niet

eens noodzakelijk is. En de taal van Claus is dankbaar. Zijn vertalingen zijn dankbaar, zijn zinnen rollen uit de mond". Declair houdt niet van zwaarwichtige analyses, maar wil vooral speelsheid en spelvreugde laten ontstaan. Op dat vlak is hij allerminst een slecht begeleider voor pas afgestudeerde acteurs, maar zijn persoonlijkheid dreigt nogal eens een te sterke stempel op hen te drukken.

Imitatie

Dat komt wel meer voor: Willem Thomas heeft er ook een hele tijd over gedaan om zich aan de invloed van de Decortte-speelstijl te onttrekken. Meteen is ook het euvel van 'Zomernacht' aangeraakt: de voorstelling getuigt van een interessante visie op personages, situaties, gebruik van de ruimte en gedragspatronen, maar je ergert je af en toe aan de merkbare adem van Declair die de acteurs in hun nek voelen. Ze maken er bij momenten in hun bewegingen en timbre zowaar een Declair-imitatie van. De elfenkonink Oberon (Alexander Van Bergen), zijn vrouw Tjania (Ann Pira) en Puck, de schalkse Einzelgänger (Filip Peeters) verdwijnen op die manier in de mist.

Voor Declair gaat Shakespeare's stuk voornamelijk over het lichamenlijk reali-

seren van de liefde. Er zijn jongetjes en meisjes die elkaar achterna zitten, en die nog dromen van pure liefde. Dat is zowat de enige lijn die door de voorstelling loopt, voor de rest krijg je de indruk van een variétévoorstelling, omdat er van scène naar scène gewerkt wordt. De nadruk ligt vooral op het gegeven van de droom. Zo is een bos geen bos, maar een bed en de lamp wordt het struikgewas. Dagrdommen zijn het, zodat ze snel kunnen omslaan in de werkelijkheid. Alles speelt zich af tussen het herkenbare en het onwerkelijke. In op die manier krijgt de voorstelling toch een dubbel laagje, al blijft het vernis tegenover de oorspronkelijke tekst.

'A Midsummernight's Dream' is immers meer dan een liefdeshistorie. Het is het verhaal van hertog Theseus, die zijn mooiste kostuum aantrekt om Hypolytta te trouwen, de Amazonenkoningin die hij aan zijn bewind heeft overworpen. Het is het verhaal van Oberon en Tjania, de elfjes, die lelijke dingen zeggen tegen elkaar in een ruzie over een jongetje waarvan Tjania houdt en dat Oberon het liefst voor zich zou winnen. Verder is er Puck, de boosaardige elf die nogal wat liefdes in de war stuurt en mensen tegen elkaar opzet. En er zijn ook de trouwe onderdanen van de hertog, die voor zijn bruiloft de liefdeshistorie 'Pyrranus en Thisbe' oefenen.

Dialekten

Door die verhaallijnen ontstaat er in het stuk een veelzijdigheid, die 'Zomernacht' wat de uittekening van de personages betreft, mist. Puck vormt daarop een uitzondering. Hij heeft iets van een onmogelijk iemand waar je geen greep op krijgt. Hij is een sater, maar heeft ook iets van de onschuld van een

LEZERS
BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Kansloos

Het Sint-Annaplan van Coens deed al veel stof opwaaien in studentenmiddens. Er werd o.m. stevig gesnoeid in de sociale sektor, waardoor de studioenkosten gevoelig stegen. Bovendien worden de studioelagen al enkele jaren niet meer geïndexeed, terwijl onderzoek aantoonde dat deze bedragen allesbehalve toereikend zijn om de kosten te dekken. Toch meende onze regering (waarvan de 'socialisten' nota bene deel uitmaken!) nóg een beslissing te moeten nemen die er nu voor zal zorgen dat verder studeren zo goed als onmogelijk wordt voor de minst begoeden in onze maatschappij. Er werd nl. bij wet vastgelegd dat gezinnen die zich financieel moeten redden met een bestaansminimum hun studioelagen moeten afstaan aan het OCMW. De helft van deze inkomsten zal dan terugvloeien naar de regering. Met andere woorden, jongeren uit zulke gezinnen (en zelfstandige studenten die financieel afhankelijk

zijn van het OCMW) worden het recht op hoger onderwijs ontnomen. Dit is in strijd met de eigenlijke doelstelling van het toekennen van studioelagen en met artikel 26 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens die België ondertekende.

Terwijl de sociologische en financiële drempel voor deze groep reeds erg laag lag, wordt het van nu af helemaal onmogelijk om verder te studeren. Misschien zijn er enkele dapperen die voor enkele uren per week een baantje zoeken in het zwart (wat een extra belasting van de studiedruk zal betekenen), maar die riskeren dan erg zware gevolgen wanneer ze betrapt worden, want elke bijverdienste is een extra bron van inkomsten en moet dus afgestaan worden aan het OCMW.

Besluit: we leven in een democratie waarin de kansarmen nu kanslozen worden. Ik vraag me af wat het Europees Hof van Straatsburg hiervan vindt.

Hilde Kinable

Vakature

Isol zoekt ter ondersteuning van haar werking 1 halftijdse kracht (19,5 uur/week).

Van dit personeelslid wordt verwacht het uitvoerend comité van de Internationale Studenten Organisatie te Leuven (ISO) te helpen in haar beleid, en buitenlandse studenten gewijs te maken in de voorziene waar zij beroep op kunnen doen. Hiertoe dient elke werkdag 's namiddags een permanente open gehouden te worden. Uiteraard komen voor deze vakature zowel mannen als vrouwen in aanmerking. Kandidaten moeten wel vlot Nederlands-, Engels- en Frans-talig zijn, en beschikken over organisatorische en administratieve capaciteiten. Het contract loopt van 1 mei 1991 tot 31 augustus 1991, doch sollicitanten die bereidheid tonen om ook volgend academiejahr deze functie te vervullen krijgen mogelijk de voorkeur. Schriftelijke sollicitaties, met CV, motivering en vermelding van specifieke kwaliteiten die voor Isol nuttig kunnen zijn, moeten ten laatste vrijdag 5 april om 16.30 uur op het sekretariaat aangekomen zijn, bij Hilde Stroobants, Vesaliusstraat 34, Leuven. Hier kunnen de sollicitanten ook terecht voor meer inlichtingen in verband met het sollicitatiegesprek, en een mogelijke korte opleiding in de maand april. Het uitvoerend comité van Isol

Veto
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 17
nr. 23
11 maart '91

Kolofon
Ver. uitg. Stef Wauters,
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofredactie: **Koen Hendrickx**
Redaktiesekretaris: **Stef Wauters**
Redactie:
Dirk Boeckx, Pieter De Gryse, Hielke Grootendorst, Walter Pauli, Ria Vandermaesen
Doma: **Hielke Grootendorst, Wim Peeters, Leen Van Lindt**
Tekeningen: **Arnulph en Nix**
Layout en vormgeving:
Dirk Boeckx, Krista De Mey, Pieter De Gryse, Pieter Ghijsels, Koen Hendrickx, Walter Pauli, Agna Smidom, Werner Van den Bergh, Ria Vandermaesen, Jan Van der Linden, Stef Wauters
Medewerker:
Jan Bosteels, Filip De Keukeleere, Dorinda Dekeyser, Paul Demets, Luc Eelen, Luc Janssens, Luc Van de Cruys, Ann Vandermaesen
Eindredactie:
Werner Van den Bergh, Stef Wauters

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij **Rotatyp Brussel**
Oplage **9000** eksemplaren
ISSN-nummer **0773-5162**
Abonnementen
Studenten: **250 fr.;**
niet-studenten: **300 fr.;** steun
vanaf **600 fr.;** over te schrijven op
rek. nr. **001-0959719-77**
Agenda en Ad Valvas
ten laatste vrijdag voor verschijnen
om **18.00 uur** op het
redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om **15.00 u**

STUDENTEN!
UW THESIS VERDIENT EEN PERFECTE BEHANDELING!

Creëgt U nooit een "10 voor taal"? Jammer, doch geen nood... Wij sporen voor U elke wispelturige "dit", op vallen over alle "Galli- en andere (c)jsmen" en vinden onmiddellijk de fout... We werken zelfs die kronkel in de zinsbouw weg! Eenvoudig, niet? Maak U geen zorgen over de interpretatie: wij bogen op een taalkundige en wetenschappelijke opleiding en een economische ervaring: we bespreken immers met U elke wijziging en wippen er meteen de laatste tikfout uit. En zo hoort het ook!

CORRECT EN SOBER
CONFORM DE NORMEN VAN UW FACULTEIT

PROFESSOREN, DOCENTEN, TOEKOMSTIGE DOCTORES!

Ook uw typewerk en cursussen verdienen dezelfde service. Vertrouw ons gerust uw vreemde talen en tekens toe, symbolen, formules en tabellen: onze PC's zijn ervoor uitgerust.

's ls ook vlakbij: tegenover ALMA II.

UNIVER c.v.

Edward Van Evenstraat 3, 3000 LEUVEN
☎ 016/23.86.43

Deze unieke audio-
visuele cursus gaat door
in Leuven en Diest. We
bieden hem tijdelijk aan
voor slechts 2000 frank.
Dit nieuwe systeem werd
uitgetest door 40 studenten.
Daarvan bereikten er
39 het testdoel in 10 uur
of minder.

Uitgebreid demonstratiepakket
gratis beschikbaar
(waarborg 100 fr.)

De cursus gaat door te
LEUVEN - Brusselse
straat 51A (016/23.05.56
(tot 21 uur))
DIEST - K. Albertstr. 33
(013/31.40.61 (tot
19 uur))

Leer typen in twee dagen

U leest het juist: op **10 uur**,
gespreid over 2 of 3 dagen leert
U perfect blind typen (26 letters
+ hoofdletters + leestekens)

- met leerdoelgarantie
- 3 gratis proeflessen

Doe vandaag nog Uw gratis
proeflessen en morgen typt U zelf
brieven en papert.

advertentie

advertentie

Found Footage Film in 't Stuc

Wat pulp en anarchie

Wie wars is van konventionele cinema en baalt van kliechmatige standjes, kan zijn hart ophalen aan de 'Found Footage Film', een begrip dat men gekweekt heeft om films die hun materiaal uit reeds bestaande prenten halen – al dan niet pulp – onder een algemene noemer te plaatsen. De makers hebben een controversiële aanpak of geven die inhoud aan de films mee. Ze versnipperen de gevonden pellicule zodanig dat er een vers concept ontstaat. Het programma in 't Stuc is onderverdeeld in drie thema's, gespreid over drie dagen, van 13 tot 15 maart. De eerste dag geeft Willem De Greef, docent aan het St-Lukasinstituut en programmator van de films, om 19.30 u een lezing.

Vele plastische kunstenaars uit het begin van deze eeuw, zoals Man Ray, Hans Richter, Fernand Leger en Marcel Duchamp, hebben zich ook bezig gehouden met het fabriceren van experimentele undergroundfilms, weliswaar met een knipoog naar het dadaïsme en het konstruktivisme. Marcel Duchamp bij voorbeeld was zodanig gefascineerd door het fenomeen 'beweging', dat hij dit op beeld wou vastleggen. Resultaat: een draaiende spiraal die een psychodelische sfeer oproept. Gelukkig duren die films gemiddeld niet lang genoeg om er volledig bij te flippen. Het Stuc programmeerde dan ook meer dan één film per avond.

Stabiliteit

De Found Footage Film wordt gedreven door de arbitraire instelling van de maker. Soms laat hij een detail een eigen leven leiden. Dan weer verpest hij door zijn anarchische aard mooie plaatjes uit een film. In de film zijn tijd- en ruimteconcepten traditioneel gebonden aan een aantal konventies, die de toeschouwer een zeker gevoel van stabiliteit bezorgen. Het zijn die elementaire konventies die men in de Found Footage Film doorbreekt, om op die manier bij de toeschouwer een andere perceptie te bewerkstelligen.

Onder het eerste thema 'Impliciete betekenissen' (Interste beelden en verheven scènes) toont men onder andere 'La Verica Incerata', opgedragen aan Marcel Duchamp, een film van Barucello en Griff. Zij monterden verscheidene stukjes films aan elkaar, die schijnbaar wel een samenhang hebben, maar logisch gezien niet passen. Deze montage-methode wordt door vele Footage film-makers gulzig gebruikt. Bruce Connor, een schilder, net als Joseph Cornell,

waarvan men de film 'Rose Hobart' zal draaien, past in zijn films vaak de kollageteknik toe.

Het verhaal in Connors 'Mongoloid' gaat over een jonge man die zijn mentale storm overwint en zich weer als een actief sujet in de maatschappij kan bewegen. De film wordt begeleid door de 'humorgevoelige' muziek van Devo – ook te horen op de soundtrack van de film '9 1/2 Weeks' met 'I like Bread & Butter'. Len Lye, waarvan 'Trade Tattoo' wordt gedraaid, staat op zijn beurt dan weer bekend als de *weirdo* die de pellicule beschildert en een combinatie maakt van realistische en abstracte beelden.

Op de tweede dag draait het Stuc onder het thema 'Afwijkingen van initiële doelen en betekenissen' een andere film van Bruce Connor: 'America is waiting', gemaakt op aanvraag van David Byrne (Talking Heads) en Brian Eno voor hun langspeel 'My Life in the Bush of Ghosts'. Henri Storck, één van de belangrijkste experimentele vertegenwoordigers van ons land krijgt met zijn film uit 1931 'L'Histoire du Soldat inconnu' ook een plaats. Van iets vroeger, 1927, dateert Guido Seebers 'Kipho' waarin beelden van Duitse expressonistische films zoals 'Der letzte Man' en 'Das Kabinett des Dr. Caligari' verwerkt zijn. Seeber heeft zijn inspiratie voor 'Kipho' gevonden in Legers 'Ballet Mécanique'. Hij heeft wel zijn persoonlijke *touch* gegeven door de aandacht op specifieke objecten te leggen, namelijk film en fotoproducten. Niet zoals Leger die alledaagse objecten toont en het ritmische beoogt.

Lichtzinnig

Leger zei: "La vitesse est la loi du monde. Le cinema est gagnant parce

qu'il est vite et rapide". De Oostenrijker Martin Arnold wil met zijn recente 'Pièce touchée' (1989) net de snelheid tegenwerken en onderzoekt wat er in die snelheid van de film schuilgaat. Hij heeft een 18 seconden durende passage uit een Hollywood B-film uit de jaren 50 gehaald en dat uitgesponnen tot het 16 minuten durende 'Pièce touchée'. Zijn visie is dat de waarnemingscapaciteit van de mens gering is en dat er in die 18 seconden film wel meer steekt dan de toeschouwer op het eerste gezicht zien kan. De tragiek van het leven bestaat erin dat men niet zomaar bepaalde situaties kan herhalen, dus pluisst hij de film maar uit door met de filmische ruimte en de beeldspiegelingen te gooien. Zo duiken er inderdaad zaken op die men niet direct zou opmerken.

Er staat ook een belangrijk werk van all-roundfiguur Maurice Lemaître op het programma. Lemaître is samen met Isidore Isou de oprichter van de in 1945 gestarte avant-garde beweging van het Lettrisme. Hun doel was de totale menselijke communicatie in tekens tot uitdrukking te brengen, ook geluiden als strukturen, rochelen en dergelijke. Artistiek gezien vestigt men vooral de aandacht op het vormelijke en hecht men groot belang aan het visuele. 'Une

...ER ZIJNEN FRAGMENTEN IN VAN EMMANUELE BIJ DE KANNIBALEN, SUIPESLAWINE IN TIROL, ILSA DE WOLVIN VAN DE 55, TWAALF HELE MEIDEN LAZEN ZICH GAARNE BERIJDEN, DE TOVERFLUIT, EMMY HEFFT DE MOOISTE DE ORGIEËN- EN MESSALINA, KEIZERIN!

Œuvre' vertoont in sommige opzichten dan ook gelijknissen met het dadaïstische 'Les Mots dans un Sac' van Tristan Tzara.

Op vrijdag 15 maart toont men onder de technische titel 'Materiële Manipulaties/Analytische constructies' nog een andere film van Lemaître en van Lye. Verder vertoont men ook de agressieve 'Rohfilm' (1968) van Birgit en Wilhelm Hein die net als Malcolm Legrice de filmkatie als aanvulling van het film-werk zien. 'Rohfilm' beeldt de destructie

van het traditionele wereldbeeld uit. Legrice heeft op zijn zelfgebouwde kopieermachine een familiefilmje waar hij met zijn mams en zijn hond opstaat, telkens opnieuw gekopieerd. Dat is alvast de historie van 'Little Dog from Hell' (1967). In 1970 heeft deze man nog een serie van vier films gemaakt met de voorbeeldige titel 'How to screw the CIA'. Ter informatie: deze films worden niet in het Stuc vertoond.

Leen Eelen

Leuvense begroting

← vervolg van p.1

mijnen krijgen van het Ministerie van Financiën ter compensatie van een laattijdige doorstoring van de belastingen door de staat. Bovendien beschikt de stad nog steeds over aanzienlijke reserves: op het einde van 1991 zouden die 430 miljoen bedragen. Al die factoren samen doen de oppositie besluiten dat een belastingverhoging in feite niet nodig was en dat men gerust het tekort had kunnen opvullen met geld uit de reserves.

Schepen Wouters bestempelde de kritiek van de oppositie op een recente gemeenteraad als 'kortzichtig'. Het aanleggen van grote reserves is voor hem een bewuste beleidsopie naar de toekomst toe. In het financiële plan voor de periode 1991-94 voorziet Wouters immers grote uitgaven. Zo is er ten eerste het reusachtige tekort van het OCMW, dat de komende drie jaar zou blijven stijgen met 4% per jaar. Ten tweede verwacht Wouters dat er wel eens onverwacht een aantal belangrijke uitgaven zouden kunnen opdruken. Men moet dus op het ergste voorbereid zijn en niet te kwistig omspringen met de bestaande reserves.

In zijn verantwoording van de noodzaak van grote reserves verzwijgt de schepen een aantal factoren, die het opspitten in een heel ander daglicht stellen. Men kan zich om te beginnen vragen stellen bij het zondermeer aanvragen van een jaarlijkse stijging van het tekort van het OCMW. Daarmee sluit men de facto de mogelijkheid van een grondige beleidsverandering binnen het centrum, waar de oppositie al een hele poos op aandringt, uit. De zwaar verlieslatende politiek wordt gewoon een vooronderstelling. Naast de put van het OCMW is er de al even hachelijke situatie van de schulden van Leuven. De schuldenlast, die de laatste jaren al flink opgelopen is, gaat in het financiële plan 1991-94 nog verder de lucht in. De belangrijkste reden hiervoor is de reusachtige investeringen die men voorziet op de buitengewone begroting. Die gaan hoofdzakelijk naar het uit de grond stampen van enkele prestigeprojecten.

Vooraf de plannen voor de bouw van een 'evenementenhal' maken de aanleg van grote reserves onontbeerlijk. In een eerste voorstel van de meerderheid stond dat de hal zo'n 300 miljoen ging kosten.

Een tweede ontwerp sprak al van 400 miljoen, waarbij nog eens 40 miljoen zou komen voor de aankoop van de grond omdat men moest uitwijken naar Haasrode. Het plan 1991-94 nu voorziet niet minder dan 600 miljoen voor de bouw van de hal. Agalev-gemeenteraadslid Belien rekende zijn collega's bovendien voor dat de totale kosten van het project over twintig jaar waarschijnlijk zouden oplopen tot 1,5 miljard. Dat alles terwijl men serieuze twijfels heeft over de noodzaak van een dergelijke evenementenhal.

Image-building

Met de nieuwste begroting en het meerjarenplan blijkt nog eens duidelijk wat de politiek is van de rooms-blauwe meerderheid in Leuven. Terwijl vooral de individuele burger steeds zwaarder belast wordt, blijven de uitgaven sneller stijgen dan de inkomsten (voor 1991 11,5% tegenover 9,7%). Zo wordt niet alleen de put van het OCMW, maar ook de schuldenlast van Leuven zelf almaar groter. De reden voor deze negatieve ontwikkeling ligt vooral bij grootscheepse bouwplannen van het stadsbestuur, die van Leuven een aantrekkelijke, modern uitgeruste stad moeten maken. De betuiging van excessen als de grote terrassen of een overdaad aan uithangborden moet bijdragen tot het imago van Leuven als aangenaam wandel- en winkelcentrum. Niet alleen de Leuvenaars, ook de studenten moeten opdraaien voor de *image-building* van het stadsbestuur.

Deze week belichtten we de begrotingdiskussie waarbinnen de voorstellen van Wouters gesitueerd moeten worden. Het lijkt er op het eerste gezicht dus sterk op dat Wouters de centen niet echt nodig heeft, maar dat hij ekstra fondsen wil aanleggen om van Leuven een prestigieuze, moderne stad te maken. Voorlopig is er echter nog geen reden tot paniek. Achter de schermen wordt druk onderhandeld met de universiteit en ook de oppositie in gemeenteraad laat zich niet ontbetuigen. Ondertussen wordt het puntje van de kamertaks voortdurend van de agenda geweerd, waardoor het vermoeden groot wordt dat Wouters binnenkort met een nieuw voorstel voor de dag zal komen. Zelf praet hij in dat verband graag over een systeem van sociale correcties, opgesteld in overleg met de huisvestingsdienst van de KUL. In Veto van volgende week laten we Wouters zelf aan het woord. Daarnaast besteden we aandacht aan de standpunten van de belangrijkste partners in het debat, d.w.z. de oppositiepartijen en de universiteit.

Dorinda Dekeyser

Kot(n)zicht vindt plaats op dinsdagavond 12 maart om 20.00 u in Alma 2

Pieter De Gryse

SILCO

Wat zij moeten verzwijgen, speurden wij na

(Raf Sauviller en Bernard van de Popeliere)

"Elk woord kan dodelijk zijn", zei Eyskens na de teguldig graafwerk in België, Frankrijk en Libanon. Onze onthullende reeks start nu in het blad waarvoor geen spreekverbod geldt.

LEES EN BELEEF
WAT WIJ BELEVEN
+ 48 BLZ. TV

advertentie

Biblioteek moet samenwerken én uitbreiden

Een nieuwe bib voor eksakte wetenschappen

Bijna alle bibliotheken van onze universiteit kampen met een groot gebrek aan plaats voor de binnenstromende boeken. Vaak beschikt men niet over eigen magazijnen en worden minder gebruikte of minder actuele banden overgebracht naar magazijnen in de Centrale Bib. Voor de oplossing van het plaatsprobleem denkt de Akademische Overheid verder dan de eigen universiteit. Behalve Ufsia, dat in haar nieuwe centrale bibliotheek ruime opslagcapaciteiten heeft voorzien, zitten alle Vlaamse universiteiten met dezelfde moeilijkheden. Op die manier worden ze meer en meer gedwongen gezamenlijk overleg te plegen.

Zo zouden de uniefs hun 'overflow', dat zijn minder nuttig geworden documenten uit bepaalde domeinen, kunnen bijbrengen in één magazijn. Door verscheidene onvolledige collecties samen te voegen vanuit verschillende universiteiten, zou men volledige collecties kunnen bewaren op één plaats, wat raadpleging gemakkelijker maakt. Dit houdt natuurlijk ook een volwaardige dienstverlening met voldoende personeel in. Een studie moet de eerstkomende maanden uitsluitend brengen over dat idee.

Sterren

Ten tweede kan men afspraken maken in verband met het bewaren van documenten. Als elke unief hetzelfde materiaal bewaart, betekent dat een enorm verlies aan geld en energie. Voor de samenwerking tussen Vlaamse uniefs op dit vlak is binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) een speciaal sekretariaat opgericht. Momenteel wordt het nog grotendeels gefinancierd door de Vlaamse Eksekutieve, maar op termijn zal het autonoom functioneren.

(BAR) een symbolisch krediet goed van 100 miljoen frank voor de bouw van een nieuwe bibliotheek voor Eksakte Wetenschappen. Maar de werkelijke kostprijs zal volgens hoofdbibliotekaris Roegiers meer dan het vijfvoudige bedragen. Waar men dat geld vandaan zal halen is niet meteen duidelijk. De unief staat immers nog voor andere uitgaven: de fakulteit economie moet dringend een nieuw onderkomen krijgen.

Het nieuwe decreet van minister Coens zal waarschijnlijk de redding brengen. De Vlaamse Gemeenschap draagt met jaarlijkse uitkeringen bij in de investeringen van de universiteiten. De KU Leuven krijgt echter, als een soort inhaalbeweging, ook nog bijkomende investeringskredieten, net zoals de VUB. Van 1992 tot 1996 bedragen die kredieten voor de KUL in totaal 320 miljoen. De Raad van Beheer zal ze hard nodig hebben. De nieuwe bib zal alleszins gebouwd worden op de kampus Arenberg in Heverlee, maar waar precies is nog helemaal niet uitgemakt. Kampusbibliotekaris Ludo Holans en voorzitter van de kampusbibliotekeraad Raf Dekeyser wezen nogal vaag naar het braakliggend stuk grond naast het departement Werktuigkunde aan de Celestijnenlaan: centraal gelegen tussen Arenberg 1 en 2, en voor iedereen goed bereikbaar.

Ondanks de hoge kostprijs biedt de operatie op lange termijn tal van voordelen. De groei concentreren op één plaats is veel zuiniger dan in 13 richtingen uitbreiden. Personeelsinsparingen kunnen gebundeld worden, organisatie en

administratie kunnen alleen maar efficiënter worden. De nieuwe bib zou ook over opslagruimte beschikken. Op de kampus eksakte wetenschappen bevinden zich op dit moment geen magazijnen: alles is 'open rek'. Afgevoerde boeken worden opgeslagen in de (verzadigde) magazijnen van de Centrale Bibliotheek. Als de Centrale Bib helemaal geen plaats meer heeft, zou men dus moeten uitkijsen naar een nieuw magazijn. Een opslagplaats bijhouden in de binnenstad zou echter veel te duur uitvallen. Elk extern magazijn zou de organisatie van de Centrale Bib trouwens ontdebellen, wat niet efficiënt is.

Volgens hoofdbibliotekaris Roegiers moet men dan ook afstappen van het concept van één bewaarbibliotheek voor de hele universiteit. Een nieuwe bib

eksakte wetenschappen kan de Centrale Bib voor een deel ontlasten van haar bewaarfunctie. Het ouder en minder actief materiaal uit Heverlee zou dan worden ondergebracht in magazijnen van de nieuwe bib in plaats van in de Centrale. Tegelijk zouden alle documenten die eksakte wetenschappen betreffen en die nu nog in de Centrale worden bewaard, kunnen worden overgebracht naar Heverlee.

Eigenlijk zijn deze vooruitzichten allemaal nog toekomstmuziek. Bij de goedkeuring van het symbolisch krediet had het BAR een *lange-termijnoplossing* voor ogen, dat wil zeggen een oplossing binnen een periode van vijf tot tien jaar. Ondertussen blijft het behelpen.

Dirk Boeckx

Lisst was weer tof

Het beste uit The Daily Lisst

Voor wie nog niet op de hoogte is, het Lisst is het Leuven internationaal Studenten SportTornooi. Ook dit jaar haalde deze manifestatie van Sportraad een groot aantal buitenlandse studenten naar Leuven om er deel te nemen aan de wedstrijden en het randgebeuren. Het Lisst-tornooi '91 dat plaatsvond van 25 tot 28 februari was al het achtste in de reeks. Zoals steeds was er ruimte voor sportieve en andere genoe-

want tijdens de *pubcrawl* (kroegentocht) zetten ze ook nog hun beste beentje voor. Helaas zouden hun sportieve prestaties van woensdag daar wel enigszins onder lijden. De *pubcrawl* zelf ging alvast niet zonder problemen voorbij. *The Daily Lisst*, rapporterende uit de hitte van de strijd, meldt in zijn onnavolgbare stijl "God... a car played acordeon with the bus, but the bus didn't want to." Gelukkig waren er geen gewonden. Woensdag zouden er nochtans veel slachtoffers van hoofdpijn gesignaleerd worden. Niet toevallig verloren de Londenaren alle drie de wedstrijden die ze die dag speelden. Voor de volleybalploegen liep woensdag een beetje vervelend af: de ploeg van het VTK gaf forfait, en alle uurroosters moesten veranderd worden om voor iedereen een tegenstrever te vinden.

Het tornooi heeft zo zijn tradities: vele Spanjaarden - Spaanse universiteiten verdringen zich om te mogen meedelen - veel plezier en behoorlijk wat alcohol. Een andere traditie is het dagelijks verschijnende blaadje *The Daily Lisst* (DL). Dit uit fotokopies bestaande krantje bevat naast de uitslagen van de voorbije dag en de wedstrijden voor die dag ook verslagen van activiteiten, aangevuld met allerlei anekdotes. Om het voor de buitenlandse deelnemers toegankelijk te maken, is het geschreven in (weliswaar vrij Vlaams aandoend) Engels. Ook wordt niet altijd even ortodoks gespeld, getuige daarvan de zinsede "The same go's for (this is Californian language) the sports facilities." (DL 4, p.4). Maar wie zich aan zulke fitnesses van het taalgebruik stoort, is een kniesoor. Het hele Lisst lang wordt er een afschuwelijk geradbraakt taalje gesproken, maar dat stoort de contacten tussen de verschillende nationaliteiten helemaal niet.

Trouwens, over talenkennis gesproken, het Engels van Masschelein tijdens de openingsceremonie op maandag was ook niet altijd even vlekkeloos. In zijn speech benadrukte hij vooral de internationale uitstraling die het Lisst aan de KUL bezorgt. Na een dansje op de muziek van *Fame*, uitgevoerd door Leuvense studenten, konden de deelnemers en sympathisanten zich naar de Lisst-bar begeven. Zo barstte het 'randgebeuren' meteen in al zijn hevigheid los. Wie enkel voor de sport kwam, diende tot de volgende dag te wachten, want dan gingen ook de sportieve activiteiten van start.

Akkordeon

De uitslagen van dinsdag waren dikwijls al een voorafspiegeling van de finaleplaatsen. Bij basket vrouwen kwam Apollon uit tegen Sarria. Uiteindelijk zouden dit respectievelijk de sterkste en de tweede zwakste ploeg blijken te zijn. De cijfers liegen er dan ook niet om: blijkens de 83-9 had Sarria niet echt veel in de pap te brokken. Bij basket mannen was ondertussen al een held geboren. Een speler van West London scoorde in de laatste twee seconden van de match tegen Düsseldorf het doorslaggevende punt. Kenners beweren dat een dergelijk *one-handed shot* van een speler die uit balans is, werkelijk een pareltje is. De kerels van West London waren trouwens echt wel goed in vorm die dag,

Donderdag bevat de *Daily Lisst* een apologie voor de Londenaren. Hun Leuvense begeleider legt uit dat de jongens van West-London helemaal geen "bunch of crazy hooligans" zijn. Ze hebben trouwens zeer veel gevoel voor humor, meldt hij. "For instance when somebody shouts 'incoming scuds', everybody has to hide, till he shouts 'patriots'. Off course (sic) it doesn't matter where they are at the moment, in a bar or at the sportshall." Wij vragen ons af waarom niemand van hun tegenstrevers op het idee gekomen is om tijdens een match tegen de Britten 'Scuds!' te roepen en vervolgens ongestoord de wedstrijd te domineren.

Maar om te winnen waren de Londenaren toch niet naar Leuven gekomen. De Madrilenen anders wel: Madrid behaalde de eerste plaats bij volley vrouwen en mannen, en bij het voetbal. Hun Iberische burenen van Lissabon deden het een stuk slechter. Lisboa won niet één voetbalwedstrijd, meer nog, voor donderdag hebben ze zelfs nooit geskoord. Alleen op de laatste dag waren ze in staat er een 2-3 uitslag uit te persen tegen Sorbonne. Met zulke ekstreem slecht presterende ploegen, worden er wel eens vragen gesteld over het sportieve nivo van het Lisst. Bij navraag blijkt dat een aantal deelnemers het bijwijken als vrij laag ervaart. Feit is dat de ploegen dikwijls helemaal niet aan elkaar gewaagd zijn. De prestaties zijn dan ook erg uiteenlopend, maar wie zei ooit dat het Lisst er alleen voor de sport is.

Over het algemeen is iedereen namelijk erg tevreden met de achtste editie van het Lisst: de organisatoren hebben opvang en logies zonder problemen in goede banen geleid. Alleen de Lisst-bar draaide deze keer niet zo goed. De deelnemers zijn zo blij dat ze graag willen terugkomen, zelfs 'Luc le Blesse', de pechvogel bij uitstek van Clermont-Ferrand wil er volgend jaar weer bij zijn, meldt *The Daily Lisst*. Deze sympathieke Fransman is nu al twee opeenvolgende jaren geblesseerd geraakt tijdens het tornooi, maar dat kan blijkbaar de pret niet drukken. Volgend jaar wordt het bovendien een ekstra-grote aflevering van het Lisst, want Sportraad bestaat dan 25 jaar. U komt toch ook? •

Jan Boesteels

JAN DECLEIR OBSCENE FABELS

VAN DARIO FO

15, 16, 19, 20 MAART 20.30 U GENT MUZIEKCONSERVATORIUM
RES: 091/23 82 0126, 27 MAART 20.30 U LEUVEN STADSSCHOUBURG
RES: 016/22 21 139, 10, 11 APRIL 20.15 U ANTWERPEN ARENBERG
RES: 03/232 11 14 03/232 86 20 03/233 71 60 en FNAC20 en 26 APRIL 20.15 U STROMBEKE BEVER C.C.
RES: 02/267 41 56 (57)

DE TIJGER, HET EERSTE MIRAKEL VAN HET KINDEKE JEZUS, HET BELEG VAN BOLOGNA EN DE POEZEMUIS WERDEN UITGEGEVEN DOOR NIOBA, ANTWERPEN.

Het Nieuwsblad

'Claus is de meest verguisde auteur van Vlaanderen'

De in 1929 geboren Vlaamse schrijver Hugo Claus, auteur van verschillende dichtbundels, romans en teaterstukken, krijgt te weinig erkenning. Zijn boeken verkopen niet zo goed, als ze al in de handel verkrijgbaar zijn. Eerste drukken belanden in de ramsp. Zijn fanklub dweept met hem, maar heeft alleen de boeken gelezen die hij hen - gesigneerd en van een passende opdracht voorzien - kado deed. De meester is miskend. Omdat hij te moeilijk schrijft, omdat er volgens Freddy De Schutter van De Standaard onkiesse dingen in zijn boeken verteld worden, omdat hij volgens sommigen teveel in de kijker loopt. De meester is zijn eigen slaaf, moet Veto konkluderen uit een gesprek met Clauskenners Paul Claes (*De mot zit in de mythe, Claus-reading* en *Claus Quadrifons*) en Dirk De Geest. Een poging tot eerherstel.

Veto: *Julie hebben allebei diepgaande studies over Hugo Claus gepubliceerd, maar de biografische elementen in zijn oeuvre komen weinig aan bod. Hebben jullie contact met hem?*

Claes: «Wij hebben bewust geen contact, omdat we dat niet nodig achten. Claus wordt immers een kliek van slippendragers rond zich op, een groepje dat hem van alles op de hoogte houdt en naar zijn pijpen dans. Freddy De Vree (die de inleiding schreef bij de Claus-poëzie-bloemlezing, pas verschenen bij het Poëziecentrum te Gent, ndr) is bijvoorbeeld zo'n figuur. Dat is heel duidelijk te zien aan de manier waarop hij de inleiding van de bloemlezing opbouwt. Er zitten enerzijds een aantal biografische referenties in, en anderzijds werkt hij een aantal wetenschappelijke uit die hem door Claus zijn verplapt.»

De Geest: «Dat is natuurlijk ook interessant want het illustreert hoe Claus op een bepaald moment over een passage denkt. Je weet echter nooit of hij je misleidt. Hij bespeelt trouwens zijn kritici in de interviews die hij toestaat. Je moet die interviews zien als een deel van zijn oeuvre, waarin hij een soort personage claimt dat de ene dag dit kan zeggen, en de andere dag weer iets anders.»

Claes: «Hij speelt ook met de kritici door in teksten met hen een dialoog aan te gaan. Zo herinner ik me dat hij in 'Het verdriet van België' heel nauwkeurig een bron aangaaf die ik in mijn eerdere studies vergeet was. Dat is de manier waarop wij contact met hem hebben. Je moet het als een spel zien, en dat is misschien veel interessanter dan een aaneenrijging van biografische elementen, die alleen schijnbaar biografisch zullen zijn, maar in feite gemytologiseerd. Claus creëert voortdurend een myte om zich heen.»

De Geest: «Anderzijds zou ik zo een biografie wel eens willen lezen. Maar waar blijft ze? Freddy De Vree heeft ze al ruim tien jaar geleden aangekondigd, en ze is er nog steeds niet. Misschien pakt hij er wel mee uit wanneer Claus de Nobelprijs heeft gekregen.»

Veto: *Krijgt Claus die Nobelprijs?*

Claes: «Ik gun het hem. Hij is voor mij de grootste auteur uit ons taalgebied. Mulisch en Hermans liggen mijlver achterop. Het schijnt trouwens dat hij er al twee jaar heel dichtbij heeft gezeten.»

De Geest: «Het zou de uitstraling van onze literatuur goed doen maar ik vrees voor hem. De Zweedse akademie leest nogal wat af, en de kwaliteit van het werk zal dus wel een belangrijke rol spelen, maar er spelen ook andere zaken mee. Ze peilen ook wel binnen het taalgebied hoe de auteur die zij willen bekronen geaccepteerd wordt. Neemt hij onverzoenbare standpunten in, dan kan hij het vergeten. Dit kan dus wel eens in het nadeel van Claus spelen. Bovendien wordt hij niet gesteund door de Akademie of de PEN-klub. Hij heeft vroeger nadrukkelijk geweigerd om lid te worden van de Akademie voor Taal- en Letterkunde, en ook bij de PEN-klub zitten mensen die liever zijn hielen zien. Maar hij verdient de prijs alleen al om de invloed die hij op onze literatuur heeft uitgeoefend.»

Veto: *Toch stelde de jonge dichter Van Bastelaere, toen Claus zestig werd: 'De Vlaamse literatuur heeft zich ontwikkeld buiten Claus om. In de verzen van de huidige dichters vindt men van zijn poëzie nauwelijks een spoor terug'.*

De Geest: «Dat is een typisch voorbeeld van vadermoord. Als er in het huidige poëzie-land-

de zijn werk op de juiste manier lezen, dat wil zeggen met aandacht voor de mythische referenties en de andere gelaagdheden. Veel lezers lezen Claus uit sensatiezucht omdat hij af en toe op die manier in de belangstelling komt. Maar zij komen bedrogen uit. Zij willen een vlot lezend verhaalje, en dat vind je bij Claus niet. Een boek van Claus lees je niet in een drukke stationshal. Dan ontsnapt er teveel door de elliptische schrijfwijze die hij hanteert. Hij maakt er zich nooit vanaf.»

Veto: *Toch zitten zijn gedichten vanaf pakweg 1980 vol spelletjes, raadseltjes, woordsnuisterijen en prullaria. Ze lijken ook de poëzie die hij vroeger heeft geschreven te ridikuliseren.*

De Geest: «Dat is niet helemaal juist. Claus werkt hier een aantal sporen uit die al aanwezig waren in de 'Oostakkerse gedichten' en in 'Een geverfde ruit', waarin er al verwijzingen zijn naar zijn poëzie als "een kraakbaar altaar". Ik heb de indruk dat hij in zijn jongste poëzie meer en meer de retoriek beoefent, maar deze tegelijk ironiseert. Precies daarom hebben onze kritici zoveel moeite met zijn recente gedichten. Ze zitten zich voortdurend af te vragen: "Meent hij dat nu of meent hij dat niet?"»

Gruwelijk

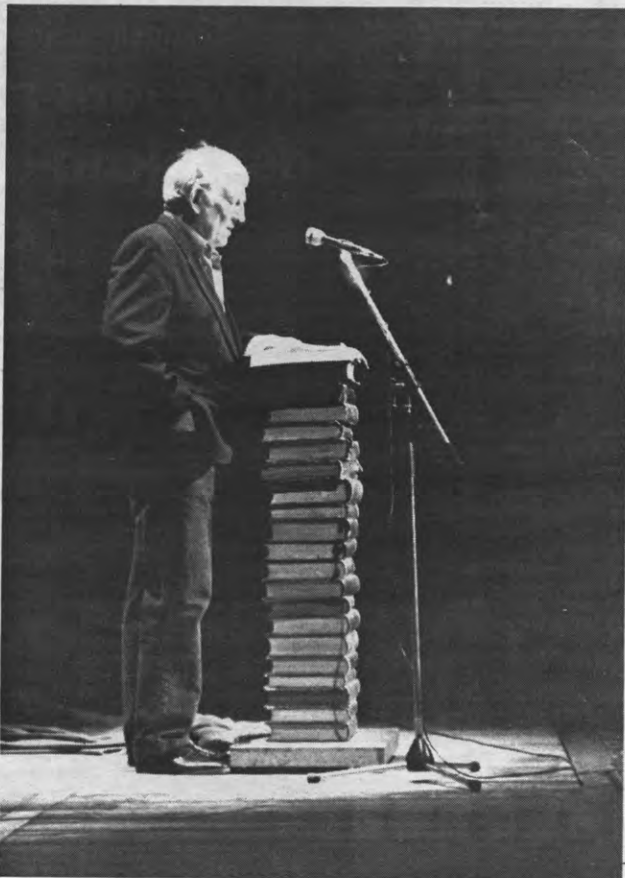
Claes: «Het maniërisme is van bij het begin bij Claus aanwezig, maar het maniërisme in de zin van de redeneers, zoals het gebruik van akrostika of kreeftverzen is vrij recent. Hij drukt akrostika al die grappes toch iets uit, vind ik: de onmacht van het woord, en hoe hij dat moet neerschrijven in zijn versleten verzen. Dat heeft niets te zien met het afzwerven van vitalisme, want dat zwoer hij al af in zijn 'Oostakkerse gedichten'»

Veto: *Dat vitale bij Claus is wel lange tijd benadrukt geweest door de kritici.*

De Geest: «Door sommigen, inderdaad, en anderen stonden zich eraan, bijvoorbeeld

De Geest: 'Je moet Claus voorzichtig benaderen...'

(foto Leen Van Lindt)

omdat zijn vergelijking van de vrouw met een dier voor hen niet door de beugel kon. Het vitale is een etiket dat Claus kreeg opgeplakt van de mensen die hem het meest genegen waren, zoals Jan Walravens. Claus heeft het dan massaal gebruikt om het in zijn verder werk uit te werken. Het gaat niet om een origineel-dierlijke ervaring, maar om een structuur die wordt opgezet.»

Claes: «Het vitale gaat terug op het mythische. Claus gebruikt de mythe soms gestructureerd, maar soms ook in de vorm van een kollage. Een bundel als de 'Oostakkerse gedichten' is vrij mooi in een structuur te vatten. Zeker bij het herwerken heeft hij ervoor gezorgd dat het hecht in elkaar zit. Maar soms doet hij ook maar wat: hij vindt dat hij iets moet maken, en dan doet hij er maar wat myte bij.»

De Geest: «Je moet Claus voorzichtig benaderen, en via de mytologie naar structuren zoeken. Ik kan me geen goede lektuur voorstellen die dat niet doet.»

Veto: *Claus wordt nogal eens verweten dat hij teveel de commerciële toer oppaakt. Zo zette Walravens hem in de jaren vijftig aan tot engagement, maar hij had er geen oren naar. In de jaren zestig schrijft hij dan toch plots geëngageerde poëzie.*

Claes: «Dat kan een commerciële zet geweest zijn, maar het heeft ook te maken met zijn anarchie, de vrijheidsdrang die hij koestert. Maar meelopen met een politieke beweging, dat zit er bij hem niet in.»

De Geest: «Het heeft inderdaad eerder te maken met de vrijheid van het individu. Af en toe voelt hij zich geroepen om positie te kiezen tegenover beperkingen die de mens worden opgelegd. Zo zette hij zich in voor de redding van De Morgen, en schreef hij hekeldichten naar aanleiding van het pausbezoek.»

Veto: *Claus is de literatuur ingestapt als een wonderkind, en is dat nog steeds. Hij zegt steeds dat zijn grootste werk nog moet komen.*

De Geest: «Dat is de myte van het uitstellen, het motief van het doel dat uitgesteld wordt en nooit bereikt lijkt te kunnen worden. Hij speelt ook alles tegen elkaar uit: de ene keer is hij schrijver, dan weer dichter of toneelacteur. Elk nieuw stuk is het beste, en botst met het andere. Die veelzijdigheid maakt het voor de Vlaamse kritiek nog altijd moeilijk om hem te plaatsen. Daarom noemt men hem maar een wonderkind.»

Claes: «Tegelijk is hij ook de meest verguisde auteur van Vlaanderen. Het archief van het Vlaamse kultuurleven bewijst dat. Je kunt dus de grootste auteur van je generatie zijn, en toch verguisd zijn. Claus heeft zich echter nooit laten inpakken. Hij is een Westvlaamse koopman die weet hoe hij zichzelf moet verkopen, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Hubert Lampo.»

De Geest: «Toch voelt Claus zich miskend, en niet ten onrechte. Er is bijvoorbeeld meer toneelwerk van hem vertaald in het Frans dan er momenteel in het Nederlands voorhanden is. Men vertikt het hier om zijn werk te bundelen. Zijn uitgever ziet trouwens ook liever Kees van Kooten of Remco Campert met een nieuw manuscript komen, want dat verkoopt beter. De Bezige Bij pronkt wel graag met hem, maar hij brengt nauwelijks meer geld in hun laatte dan Ivo Michiels.»

Claes: «Gelukkig kan hij af en toe wat geld bijverdienen door makelaar in huizen te spelen, of dankzij wat amateurgezelschappen die iets van hem opvoeren. Hij pronkt wel graag met zijn rijkdom, en poseert met een bontjas, maar het loopt allemaal niet zo'n vaart.»

Veto: *Claus lijkt ook meer en meer een auteur te zijn die niet bestemd is voor een breed lezerspubliek maar voer voor academici.*

De Geest: «Claus wordt nog altijd verkeerd gelezen. Men mag de teksten van Claus niet benaderen met het traditionele evenwicht van vorm en betekenis, met een duidelijke visie op afgebakende genres. Bij Claus loopt alles in en door elkaar, en dat is zijn grootste kracht. We lezen tal van wereldliteratoren zo, maar onze eigen auteurs behandelen we nog altijd met categorieën van regionale romans, tragedies en komedies enzovoort. Het feit dat Claus aan de universiteit gelezen wordt, geeft dan weer de indruk dat Claus alleen door academici zoals Paul Claes kan gelezen worden. Men gaat weliswaar verbanden zien, en aspecten worden verduidelijkt, maar daarmee is geen betekenis gefixeerd. De novelle 'De Zwaardvis' is een voorbeeld van een werk van Claus dat op een academische manier en als een vlot boekje gelezen kan worden.»